

er fuldtalligt, det er saa godt som aldrig fuldtalligt, og der vil saa godt som aldrig blive Spørgsmaal om 26 eller 27; men der kan gjerne, det indrømmer jeg, blive Spørgsmaal om flere end 14. Det ærede Medlem bemærkede ogsaa, at Vedtagelsen af dette Forslag vilde sætte ondt Blod. Det kan jeg ikke vide; vi gjøre det jo ikke for at drille, men for at værgе os, det er et Nødværgе. Det ærede Mindretal fatter saa tidt ganske pludseligt sine Beslutninger; ofte mod vor Forventning. Jeg skal aldeles ikke føre Klage derover; jeg indrømmer, at vort personlige Forhold til hinanden er fredeligt, og det er meget behageligt, at det er saa, jeg ønsker helst, at det bliver ved at være saa. Men naar vi finde, at dette er et Nødværgе, for at vi kunne faae det udrettet i Slutningen af Samlingen, som vi ønske udrettet, maa det ærede Mindretal ikke fortænke os deri. Saa hensynsfuld kan Majoriteten ikke være mod et Mindretal, at det vil lade sig sin Evne til at udrette Noget betage, hvor den er berettiget til at udrette det, og det mener jeg, den er, naar Sagerne komme ind paa den Maade, som de her komme ind paa. Under saadanne Forhold maa Mindretallet ikke fortænke Flertallet i, at det ønsker at formindstede dets Modstandsevne og forhindre, at den bruges ilde; jeg vil ikke just kalde det, at den misbruges, jeg vil nødig sætte ondt Blod. Paa den anden Side kan det Princip: ikke at irritere Modstanderne, ogsaa føre til det rene bare Sjalteri, og det hynder jeg sandelig heller ikke. — Jeg tror heller ikke, lige saa lidt som det ærede Medlem for 11te Aar, at Mindretallet har nogen Grund til at beklage sig over mindre hensynsfuld Behandling her i dette Thing. Jeg er jo ganske enig med ham i at beskytte Mindretallets Ret, men under de tilstedeværende Forhold finder jeg, at den Majoritet, der nu forlanges efter Forretningsordenen, er noget for stor; der er jo ikke Tale om Andet end en Formindstelse deraf, ikke om en Ophævelse. Forøvrigt viser det jo ogsaa vort Maadehold, at vi slet ikke have rørt ved §§ 26 og 27. Jeg antager, at disse Bestemmelser, der ikke misbruges, gjerne kunne faae Lov til at bestaa saaledes som de ere. Derimod er det meget sandsynligt, hvad det ærede Medlem sagde, at Folkethinget vil foretage en lignede Forandring i sin Forretningsorden. Det er saa meget desto sandsynligere, som jeg erfarer, at Mindretallet derne endog har forhindret Flertallet i at foretage 3die Behandling af to meget udfyldige Lovforslag, nemlig Forslag til Lov om Forkastelse af visse processuelle Friste og om Foranstaltninger til Døvsindmes Undervisning, saa at disse Lovforslag

nu maaske ikke kunne komme herop i denne Samling; dette finder jeg ogsaa er en meget uheldig Brug af Mindretallets Ret. Jeg skal ikke opholde mig længere; jeg antager, at Sagen nu er drøftet nogenlunde til Ende; jeg anbefaler Thinget at vedtage vort Forslag.

Blou: Jeg tror ikke, at Majoriteten i denne Forsamling egentlig skal føle sig fristet til at formindstede Mindretallets Ret her i Landsthinget i det Haab, at Folkethinget derved skulde foranlediges til ogsaa at formindstede sit Mindretals Ret. Jeg tror nok, at Flertallet her i Landsthinget maa ønske at opretholde Mindretallets Ret i Folkethinget, saavidt den overhovedet lader sig opretholde.

Der er en Bemærkning, som jeg endnu skal tillade mig at gjøre. Det er ganske mærkeligt, at intet af de Medlemmer, som have stillet dette Forslag, og heller intet af de Medlemmer, som have talt for Forslaget, henhøre, om jeg saa maa sige, til de perennierende Medlemmer i Landsthinget, de Medlemmer, som ved Kongens Valg ere udsatte til at sidde her paa Livstid. De høre Alle til de Medlemmer, der blomstre i Dag og i Morgen kastes i Dønen. De høre endvidere mærkelig nok Allesammen til de Medlemmer, som i Morgen ville blive kastede i Dønen — det samme Tilfælde, hvori jeg befinder mig. Det forekommer mig noget beyderligt, at en parlamentarisk Forsamling, som staar lige paa Rippet til at skulle stifte en meget betydelig Del af sine Medlemmer, netop nu skulde finde sig foranlediget til at forandre sin Forretningsorden, som har bestaaet i det Mindste siden 1866, og i Realiteten vistnok siden 1848. Jeg vilde finde det ganske rimeligt, at Endringer i Forretningsordenen bleve opjatte til om $\frac{1}{2}$ Aar, naar der kommer et nyt Landsthing ind, som da kan tage Bestemmelse om, hvorledes det vil gerere sig i den kommende Samling.

Th. Nielsen: Det er ganske vist, at denne Forandring er et Vidnesbyrd mere om de uregelmæssige Tilstande, hvori vi befinde os; thi det er ogsaa for mig det Betyrkelige ved det, at saa gammel som Forretningsordenen er paa dette Punkt, der vistnok er hentet fra Udlandet, hvor man har tilsvarende Bestemmelser, vil man dog ogsaa nu til at forandre den. Jeg gjentager, at det er ikke noget godt Exempel at give. Naar jeg har begjæret Ordet, var det egentlig for at gjøre en Bemærkning til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Blou), idet han sagde, at der stod ganske vist ikke i Grundloven Noget om, at Rigsdagen skulde sluttes